

Η ΠΕΝΘΕΡΑ ΜΟΥ

(Κωμικὸς μονόλογος)

(Ὁ ἠθοποιὸς εἰσέρχεται χωλίνων).

ΩΣ πονῶ!... Θεέ μου! Νὰ κουτσαθῶ εἰς τέτοια ἡλικία! "Ὡ, ὁ Θεὸς εἶνε πάνσοφος. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ τὸ ἀμφισβητήσετε... "Ὁχι, ὄχι, δὲν σᾶς τὸ ἐπιτρέπω. Εἰπέτε μου ὅ,τι θέλετε. "Ὅτι αἱ Ἀθῆναι δὲν ἔχουν καθόλου σκόνῃ, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν γίνονται καθόλου κλοπαί, ὅτι οἱ διδάσκαλοι εἶνε οἱ πλέον ντιστεγκέδες ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, ὅλα, ὅλα τὰ πιστεύω. Ἀλλὰ μὴ μοῦ εἰπῆτε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶνε πάνσοφος.

Δὲν ἔχω καμμίαν δυσκολίαν νὰ σᾶς πείσω, ἀφοῦ ἔχω τὴν... πενθεράν μου. Σερβιρισθῆτε, ἐκ τοῦ προχείρου, μίαν φωτοτυπίαν της.

Τὸ μαλλί της πρὸ εἰκοσαετίας ἔπαυσε νὰ πενθηφορῇ, ὑπενθυμίζον ἤδη τὰς ἀπροσιτωτέρας κορυφὰς τῶν Ἱμαλαίων. Πολλὰ βραχῶδη μέρη, τὰ δὲ φυτευμένα... χιονοσκεπῇ. Ἀλλ' ἂν δὲν ἔχῃ τὸ μαλλί τοῦ λύκου, ἔχει φεῦ! τοὺς ὀδόντας του. Τί τρώγει, ἓνας Θεὸς—pardon—τὸ βιβλίον τῶν ἐξόδων μου τὸ ξεύρει. Ἀλλὰ δὲν ἔχει μόνον τοὺς ὀδόντας κοπτερούς. Ἐχει μίαν γλῶσσαν, ἣ ὁποία τσακίζει τόσα κόκκαλα, ὅσα δὲν ἤμπορεῖ νὰ τσακίσῃ ὁ Μοῦργος, τὸ μανδρόσκυλο τοῦ γείτονός μου. Τὰ μάτια της εἶνε δύο σβυσμένα ἡφαίστεια, τὰ ὁποῖα ἀναδίδουν κιτρινωπὴν φλόγα ὅταν θυμῶνῃ, ὁ δὲ θυμὸς της εἶνε μία ἀδιάκοπος, κεραυνώδης ὁμοθροντία, διαρκοῦσα τόσας ὥρας, ὅσας ἔχει τὸ ἡμερονύκτιον καὶ ἀναστατώνουσα ὅλα τὰ γειτονικὰ σπίτια καὶ τὴν... σπονδυλικὴν στήλην μιᾶς δυστυχοῦς ὑπηρετρίας, ἣν ἀποκαλεῖ Ψυχοκόρη, διὰ νὰ ἔχῃ βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ τὴν δέρνῃ περισσότερον. Εἰς τὴν ράχιν της φέρει τὸν Λυκαβητόν, εἰς δὲ τὰς χεῖρας τὸν χάρτην τῶν ποταμῶν ὅλου τοῦ κόσμου μὲ τὰς αἰωνίως ἐξωγικω-

μένας φλέβας της. Εἰς τὴν θέσιν τῶν χειλέων ἔχει δύο κακοσιδερωμένους σούφρες ἀπὸ καουτσούκ χωρὶς ἀέρα καί... ἀπαλλάξατέ με πάσης ἄλλης περιγραφῆς διότι πλησιάζω εἰς τ' αὐτιά της, καὶ ἂν θελήσω νὰ τὰ θίξω, πρέπει νὰ καταφύγω τοῦλάχιστον εἰς τὸν κώδωνα τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησίας...

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἔξοχον καλλιτέχνημα τοῦ... Διαδόλου, εἶνε ἡ πενθερά μου, ἀπροσδιορίστου χρώματος καὶ ἡλικίας. Καὶ τί δὲν ἐμηχανεύθην διὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῶ! Τοῦ κάκου! "Ὅταν αἶφνης χθές—ᾶ, εἶνε πάνσοφος ὁ Θεὸς—μου ἔρχεται μία φωτεινοτάτη ιδέα: Ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ τὴν δεκαπενθήμερον ἔξοδόν της ἀπὸ τὸ σπίτι. Δὲν χάνω καιρὸν καὶ ἀλείφω τῆς σκάλες μὲ λῆπος, ὥστε κατερχομένη νὰ πέσῃ κάτω καί... νὰ μὴ σηκωθῇ πλέον. Ἰδρωσα ἕως ὅτου τελειώσω, ὅταν νά, καὶ ξεπροβάλλει εἰς τὸ πλατύσκαλον ἡ πενθερά μου, μὲ ἓν ἀγροκήπιον, ἀντὶ πύλου, εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ μίαν τεραστίαν ὀμβρέλλαν τῆς βροχῆς, ἐνῶ ἔξω ὁ ἥλιος ἔκαιε φρικτά. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἀντικρύσω τὸν ἥλιον τῆς δυστυχίας μου καὶ ὡς βόμβα πίπτει ἐπάνω μου, εἰς ὄγκος 89 ὀκάδων, ἐνῶ ἡ ὀμβρέλλα της σφηνοῦται, ὡς καρφί, μεταξὺ τῶν σκελῶν μου. Τί ἐπηκολούθησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν περιγράφεται. Ἐν σύμπλεγμα μὲ δύο κεφάλια, μὲ τέσσαρα πόδια—τέτοιο ζῶον ποῦ ἦμουν!—μὲ τέσσαρα χέρια, σωστὴ Λερναία Ὑδρα. Καὶ συνέπεια τῆς πτώσεως αὐτῆς ἦτο ὅτι ἐστραγγάλισα τὸ πόδι μου, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀσυνείθιστον εἰς τοιαῦτα πενθερικὰ βάρη καὶ τώρα, εἰπέτε μου, εἶνε ὁ Θεὸς πάνσοφος ἢ ὄχι; Ἀ, μὴ μου τὸ ἀμφισβητήσετε, ἰδίως ὅσοι ἔχετε τὸ μέγα εὐτύχημα νὰ ἔχετε πενθερές. Μεγάλῃ, νὰ σᾶς πῶ, εὐνοία τοῦ Θεοῦ χρειάζεται, διὰ νὰ καταντήσῃ κανεὶς εἰς τὴν θέσιν μου. Ἔσπασα τὸ πόδι μου, ἐχάλασα τὴ σκάλα μὲ τὸ λῆπος, καὶ τὸ φρικωδέστερον, ἡ πενθερά μου ζῇ, ζῇ, κύριοι, καὶ βασιλεύει!... Ἀλλὰ μήπως εἶνε αὐτὸ μόνον; Εἶχε τὴν ἀναίδειαν, ἐνῶ ἐγὼ ξεφωνοῦσα ἀπὸ τοὺς πότους, νὰ ριχθῇ ἐπάνω μου, νὰ μὲ φιλήσῃ καὶ νὰ μου εἰπῇ: —Σ' εὐχαριστῶ, γαμβρέ μου, ποῦ μ' ἔσωσες. Συλλογίσου τί θὰ ἐπάθαινα ἂν δὲν ἦσουν ἐμπρὸς στὴ σκάλα!...